

KAPITEL 2,5

Hemmalasrar och skottsäkra parasoller

I larmläge kunde Kim inte komma ut på taket utan att använda fysisk nyckel och två biometrisk sensorer. I det här fallet valde hon att verifiera näthinnan och höger handflata, mest för att de andra sensorerna var mer tidsödande. Att ta av sig skorna hade hon inte tid med och hon ville inte heller vänta de minuter en genetisk profil skulle ta. Kim gjorde en grimas, det var definitivt dags att uppgradera säkerhetssystemet. Det började bli lite till åren. Men hur mycket säkerhet behövde man egentligen högst upp på taknivån i en lägenhet med terrass? Med en bestämd snärt slog hon upp parasollen. Efter ett ögonblicks tvekan valde hon att ta fram elpistolen ur väskan och osäkrade den.

Med ett diskret pling signalerade hissen att dörren nu kunde öppnas. Kim kröp ihop bakom parasollen och kikade försiktigt över kanten sam-

tidigt som hon öppnade dörren. Efter en snabb inspektion av det hon kunde se av taket duckade hon sedan snabbt tillbaka i skydd av parasollen igen.

Det verkade vara tomt på taket så när som på en oformlig hög som låg borta vid växthuset. Kim tog ett djupt andetag och steg ut genom dörroppningen samtidigt som hon försökte se åt alla håll. Ingen sköt på henne ännu, parasollen skulle ha indikerat om den hade träffats av en laser, någon annan typ av energivapen eller för den delen av någon typ av projektil. Hennes mor hade rätt i att det var nyttigt för hyn att använda parasoll. Brännskador var så förra århundradet. Hon började långsamt röra sig mot växthuset. Det var ingen som sköt på henne nu heller och allting verkade vara precis som vanligt. Förutom mannen som låg framför växthuset.

Högen som visade sig vara en man hade ljust blont hår och ljusgröna ögon som nu stirrade tomt ut i luften. Hans hud var bränd som hos någon som tillbringade mycket tid utomhus utan skydd mot ultraviolett strålning. Skjortan var traditionell, vit med krås och vid handlederna manschettknappar. Det som var mindre traditionellt var att det saknades en stor bit av både skjortan och bröstkorgen i höjd med mannens hjärta. Hon kände ingen direkt sympati för inkräktaren

som troligen försökt döda henne men hon rös till ändå.

Kim vred runt parasollen så att den skyddade hennes rygg och böjde sig ner över mannen. Det var något som blänkte till i det laserförslutna såret, ett inplantat kanske? Hon försökte att tänka vetenskapligt och rationellt så hon inte skulle må illa. En laser skapade rena fina sårkanter och minimerade blödningstendenser. Det fanns inget blod att tvätta bort från taket. Kim fnös. Tur det! Det räckte med att vara tvungen att tvätta mattorna och soffan efter att Sergeij varit på besök. Sedan rynkade hon pannan. Nu när hon tänkte på det så borde det trots allt vara mer blod på taket. Hon såg närmare på såret. I den här vinkeln borde båda hålvenerna ha kapats och de borde vara för stora för att kauteriseras så snabbt. Det borde ha sprutat mängder med blod från såret. Där var något som blänkte till igen. Kim lade ifrån sig elpistolens på marken och stack ner handen i handväskan och grävde runt tills hon hittade stiletten. Med ett klick fällde hon ut bladet. Hon höll andan, blundade med ena ögat och började försiktigt peta efter blänket. Hon insåg att hon just nu var i en sådan där situation som hennes mor varnade henne för. Okvinnlig, motbjudande och svårförklarad. Hon vinklade om parasollet för att få mer ljus och såg att blänket kom från ett rev-

ben. Tydligen ett titanimplantat. Dyrt men inte helt ovanligt. Även kotspelaren verkade reflektera solljuset med ett metalliskt skimmer. Hon petade djupare med knivbladet. Alldeles riktigt, även kotspelaren var av metall.

Hon torkade fundersamt av knivbladet på mannens skjorta, fällde ner bladet och återförde sedan stiletten till sin plats i handväskan. Det hade länge cirkulerat rykten om privata androider som var helt omöjliga att skilja från människor. Hon tog elpistolen och ställde sig upp och såg på mannen som inte var en man. Han var ändå tillräckligt lik en människa för att det skulle kännas olustigt. Hon undrade också vad hon gjort för att få en så dyr hitman efter sig. Den lilla incidenten på festen kunde väl inte vara orsaken?

Kim flyttade elpistolen till högerhanden och balanserade parasollen så att den skyddade henne så mycket som möjligt. Växthusdörren gick upp med ett väsande som visade att ingen använt slussen sedan hon varit i växthuset sist eftersom det hade hunnit byggas upp ett svagt övertryck. Hon gick in i klimatslussen och ytterdörren stängdes automatiskt bakom henne då hon påbörjade sekvensen för upplåsning av innerdörren.

Inne i själva växthuset verkade inget heller ha rörts och växthuslarmet hade inte utlösts förrän hon kom in och nu varnade det i all tysthet att det

skulle skicka ut ett larm inom 2 minuter om det inte deaktiverades. Kim slog in sin personliga kod och nedräkningen avbröts.

Hon gick snabbt bort mot arbetsstationen i hörnet, öppnade plexiglasdörren och flyttade tre lagringsminnen ur den näst översta skrivbordslådan till sin väska. De tre svarta plastbitarna med stencilerade fyrsiffriga identifieringskoder innehöll resultaten från hennes senaste och viktigaste projekt. Saker som hon absolut inte ville förlora. Efter en kort fundering drog hon sedan även loss en liten svart låda från dess fiberoptiska anslutningar och lade även den i väskan. Plantpacken samlade in information från växthuset och hade inte kopplats ifrån växthussystemen sedan installationen. Den var i praktiken helt självförsörjande och kunde enkelt kopplas loss och fortsätta att samla in uppgifter trådlöst på distans. Den hade en fotosyntespanel på ovansidan, baserad på Kims egen forskning. Under en solig dag laddades den tillräckligt mycket för en hel veckas normal användning. Med ett klick stängde hon plexiglasdörren efter sig och fortsatte ut i det egentliga växthuset.

Efter en snabb inspektion tog hon ner två mindre algkulturer, en ampel med *Cattleya*, krukkan med *Aeonium* och en genomskinlig sprayflaska med destillerat vatten innan hon återvände

till slussen, reaktiverade larmet och noggrant låste slussdörrarna efter sig. Det var först efter att hon var säker bakom hissens ståldörrar igen som Kim tillät sig känna hur hjärtat bankade och händerna skakade. Hon misstänkte att hon var lite grön i ansiktet men påminde sig själv att det inte var någon människa som låg på taket.

I lägenheten låg Sergeij kvar på golvet och muttrade något ohörbart när hon kom in. Kim tog ett långt kliv över honom och fortsatte in till köket. Hon satte försiktigt ifrån sig växterna och tog fram en kylväska som stod bredvid frysen i köket. De skulle kanske vara borta längre än planerat. Man visste aldrig, mordförsök kunde ibland dra ut på tiden. Hon fyllde först väskan med diverse matvaror och drycker och gick sedan till sovrummet och började ta fram kläder ur garderoben samtidigt som hon började plocka smycken från kassaskåpet. Från badrummet hämtade hon några burkar och flaskor och lade till ett mörkrött läppstift i färgen ”Biter du mig-biter jag dig”. Alltsammans placerade hon sen i en mycket stor resväska på hjul som hon drog ut i hallen. Hon gick tillbaka ut i köket och hämtade kylväskan, även den på hjul. Bakom dörren till städskrubben fanns två reseväxthus till orkidéerna. ”För dina bästa vänner, dina gröna vänner,” som det stod i reklamen. Hon ville att de skulle

fortsätta att ha optimala förutsättningar för tillväxt även när de var på resande fot. Egentligen ville Kim inte alls lämna lägenheten men förutom den alldeles uppenbara fördelen i att få ut Sergeij ur huset, hade hon ingen lust att vara hemma med den döda androiden, om man kunde kalla den för död. Deaktiverad hitman kanske var mer korrekt. I vilket fall så ville hon vara långt borta då hon anonymt kontaktade polisen. Hon hade fått tillräckligt många påträngande frågor igår. Det vore så olyckligt att skapa en skandal till så nära inpå gårdagens för hon var ganska säker på att Evgenia fanns i krokarna.

Det blev ganska mycket packning till slut men hon ville vara på den säkra sidan. Behövde man vara borta några dagar var det bäst att packa ordentligt. Man visste aldrig vad man kunde råka ut för på resande fot. Den tyngsta packningen hade hon sparat till sist. Hon öppnade det dolda vapenskåpet bakom ventilationstrumman i hallen. Det hade ett gammaldags kodlås och hon hade sedan länge memorerat den 12 siffriga koden som hon nu tryckte in. Efter ett ögonblick av tvekan började den tjocka ståldörren att svängas upp. Med mycket möda lyckades hon få den massiva plasmakanonen i rörelse och styra ut den i hallen. Hallgolvet knakade under tyngden. Hon

kanske skulle få ta hem hantverkare både för att fräscha upp hissen och lägga om golvet.

När hon började fundera över den logistiken i att få upp all packning på taket kom hon fram till att det skulle gå mycket fortare om åtminstone ett kolli kunde ta sig framåt för egen maskin. Hon petade till Sergeij lite lätt med foten och han muttrade lite surt.

”Du måste vakna. Vi ska åka hem till dig nu.” Kim tog tag i en slapp arm och drog upp honom i en sittande ställning. Hon placerade snabbt ett av sina ben bakom hans rygg så att han inte skulle falla i golvet igen.

”Jag sover inte. Jag bara återhämtar mig från att bli skjuten.” Sergeij formade tummen och pekfingret till en imitation av en pistol och lät sedan armen falla tillbaka utefter sidan.

”Du blev inte skjuten. Faktiskt inte ens pytelite.”

”Kanske inte fysiskt men mentalt. Och chocken var hemsk.” Han suckade och försökte resa sig med Kims hjälp. Hon fick honom på benen under mera gnäll ifrån hans sida och lutade honom mot kanonen som hon rullat ut i hallen.

”Om jag deaktiverar larmet nu kan du och kanonen åka upp först och vänta på taket.” Kim tryckte in koden till larmet och rullade ut kanonen med Sergeij halvt hängande över den,

halvt raglande bredvid den. Hon öppnade hissen och stuvade in Sergeij och kanonen och hoppades att vikten inte skulle bli för hög om hon själv åkte med. Hon tvivlade på att Sergeij tillsammans med kanonen skulle kunna komma ut ur hissen på egen hand. Förmodligen skulle han bara sitta kvar i hissen och undra varför han var där. Och kanske även var han var.

Hissdörrarna öppnades ut mot taket. Kim stack försiktigt ut huvudet och tog en snabb titt kring taket. Sedan baxade hon försiktig ut Sergeij och kanonen. Hon rullade iväg med dem mot växthuset och satte Sergeij på en bänk under UV skärmen utanför. Med viss ansträngning ställde hon sedan kanonen bredvid honom. Hon tyckte plötsligt att det nästan såg ut som om han hade en stor hund sittande bredvid sig på taket, kanske en Grand Danois, och det såg nästan hemtrevligt ut från en viss vinkel. En bit bort såg hon en mörk skugga som rörde sig över himlen mot taket. Förhoppningsvis var det Sergeijs luftskepp och inte militärpolisen som hade beslutat sig för att besöka henne på grund av oväsendet tidigare.

Kim vände snabbt på klacken och tog hissen ner för att hämta mer av packningen innan skuggan hann komma mycket närmare. Om det visade sig vara militären var det Sergeij de skulle se sittande bredvid kanonen, inte henne. Då fick

han allt se om den nya flickvännen stod vid hans sida efter den skandalen. Hon plockade med sig resväskan och kylväskan från hallen. Den moderiktiga picknic-korgen och de två reseväxthusen ställde hon ovanpå kylväskan. Till sist tog hon upp parasollen och handväskan och hängde dem tvärs över kroppen. Efter att hon hade ställt in allt i hissen, aktiverade hon larmet igen, ställde in värme, luft, vattning och städning på full automatik och stegade sedan snabbt tillbaka till hissen.

Under den korta färden upp till taket hann hon börja fundera igen. När skulle hon kunna tänkas komma hem igen egentligen? Det här var kanske bara ett helt vanligt inbrottsförsök, i sådana fall hade hon nog skrämt bort tjuvarna ordentligt. Hon kanske överreagerade. De flesta småtjuvar stannade inte kvar då de blivit upptäckta. Speciellt inte om en av dem hade stekts av ett försvarssystem. Kim skakade på huvudet, det var bäst att ta det säkra före det osäkra. Det kanske var mordförsök i alla fall, eller i alla fall minst industrispionage med våldstendenser. Hon tänkte vänta några dagar och låta säkerhetssystemet ta hand om eventuella ovälkomna besökare under tiden. Hissdörrarna öppnades återigen ut mot taket och Kim hörde hur dörrarna mjukt stängdes bakom henne då hon med huvudet böjt drog ut sin packning. Då hon såg upp upptäckte hon att

det mycket riktigt varit Sergeijs luftskepp som närmade sig tidigare. Just nu höll det på med de sista förberedelserna för att varpa in till taket och borde vara klart för ombordstigning inom några minuter.

”Kim, jag fastnade i den här sprinten,” ropade Sergeij. ”Är det bara att dra så jag kommer loss?” Sergeij slet till med armen samtidigt som han med armbågen kom åt en orange knapp på sidan av kanonen. Ett ljud som av en åskknall hördes och en kraftig blix bländade för ett ögonblick dem båda. Fläckar dansade runt framför ögonen och skymde synfältet men hon försökte argt blinka bort dem. Då hon kunde se igen märkte Kim att det nu saknades en stor del av höger motor på Sergeijs luftskepp även om det verkade oskadat i övrigt. Hon kisade och det såg ut som om en bit av det övergivna tornet ett kvarter bort också hade försvunnit. Nu såg det än mer förfallet och övergivet ut.

Kim släppte allt hon hade för händer och sprang fram till Sergeij samtidigt som hon försökte undvika att gå i skottlinjen. ”Sitt helt still och rör ingenting!” skrek Kim, troligen högre än hon insåg. Det ringde fortfarande i öronen efter kanonens avfyrande. ”Vi kommer att ha militären här på nolltid!”

Kim muttrade surt att om hon hade dragit in Sergeijs landningstillstånd några veckor tidigare så skulle hon ha sluppit sådana här incidenter. Men faktum var att hon hade haft fullt upp med arbete och hade skjutit allt annat åt sidan. Det fick hon sota för nu när Sergeij snubblade runt som en vandrande semi-somnambulent naturkatastrof.

”Men vad hände? Herre guuuu...” Sergeij satt med armarna längs sidorna och stirrade mistroget på sitt luftskepp. ”Det är ju trasigt nu ju.” Han lutade sig tillbaka på bänken och fortsatte att stirra på den sönderbrända motorn i något som närmast kunde beskrivas som tyst chock.

Kim plockade upp säkringssprinten från mar-ken och satte tillbaka den på sin plats för att hindra en upprepning av incidenten. Nästa gång kannonen avfyrades mot något eller någon skulle det vara avsiktligt och hon själv skulle vara den som tryckte på knappen.

Kim betraktade kritiskt Sergeijs luftskepp och det var uppenbart att den enda resa skeppet skulle göra under den närmaste tiden var till varvet. Det var bara att ändra planerna. Med ett snabbt anrop väckte hon sitt eget luftskepp som gått ner i vila efter att hon kom hem. Skeppet svarade piggt, och hon kunde se hur positionsljusen lyste upp, och att varningsljusen började blixtra rytmiskt och ef-

tertryckligt framför och bakom turbinerna. Hon rullade bort kanonen till skeppet där hon kallade på hissen manuellt genom att trycka på en knapp och vrida om en nyckel. Varningsljus blinkade medan frakthissen skickades ner från lastutrymmet och Kim öppnade gallergrinden då hissen nådde marken. Med en ordentlig knuff rullade hon upp kanonen på plattformen och stängde grinden efter sig. Hon vred och tryckte in ytterligare en nyckel och hissen började röra sig uppåt. Hon ville så snabbt som möjligt få kanonen utom synhåll för nyfikna ögon. Att ha en laser som en del av hemmets säkerhetssystem var en sak men plasmakanoner var fortfarande ganska ovanliga. Kim grimaserade. Att de var ovanliga berodde kanske mest på att de var totalförbjudna och att innehav var belagt med fängelsestraff, i vissa fall till och med deportering. Sedan var de ju dyra i drift också.

Hissen stannade på fraktdäcket. Kim öppnade grinden och började leta efter en lämplig plats att förankra kanonen på. Det fanns ett utrymme nära fören som var utrustat med kättingar och stålvaror. Det var främst tänkt för möbeltransporter, men borde gå bra att använda för det här ändamålet med. Hon hämtade kanonen i hissen och började knuffa den i rätt riktning. Den skulle förankras ordentligt innan avfärd, men just nu var

det allra viktigaste att få bort den från Sergeij. Han och kanonen borde hållas åtskilda för all framtid. Hon återvände till hissen och åkte ner.

Då hon inte litade på Sergeij kunde hålla fingrarna i styr fick han gå ombord sist. Hon rullade bort väskorna till hissen och gjorde om samma resa upp i bagageutrymmet och kom sedan ner igen. Sergeij satt fortfarande på bänken och stirrade tomt framför sig medan han då och då knappt hörbart muttrade ”Kaboom” och sedan brast i hulkande gråt. Då han inte utgjorde någon omedelbar fara för liv och hälsa lät Kim honom fortsätta. Hon funderade på om hon skulle lägga den laserbeskjutna orörliga kroppen i grovkomposten, men insåg sedan att det var bättre att den låg kvar. Det hade ju faktiskt varit ett inbrottsförsök och hemmalasern hade skjutit tjuven. Allt var helt i sin ordning. Om grannarna klagade på plasmakanonen kunde de bara tagit fel på ljuden.

Kim bad Sergeij om att få hans nycklar.

”Men du behöver inte mina nycklar. Jag kör luftskeppet.” Han kikade upp på henne med ena ögat stängt samtidigt som han försökte fokusera på sitt luftskepp med det andra.

Kim suckade djupt och undrade hur hon skulle lyckas övertala Sergeij att ge henne hans skeppsnnycklar. ”Vi kan inte köra ditt skepp med bara en motor efter att du bränt bort den andra. Vi tar

mitt skepp istället. Jag ska bara hämta dina grejer åt dig.” Hon log vänligt mot honom och hoppades att det skulle vara övertygande.

”Ok då.” fnissade Sergeij. ”Du kan ta dem själv.” När han såg Kims isande blick fiskade han själv upp nycklarna ur byxfickan. ”Det är den blå med vita prickar,” muttrade han.

Hon tog nycklarna och gick bort till skeppet och låste upp med den vitprickiga nyckeln. Ett brummande hördes och en ramp började långsamt fällas ner från passagerarhytten. Inga varningslampor här inte, plasmaskottet måste ha skadat en del av elektroniken också. Då det nedersta trappsteget tog i taket stannade rampen så Kim kunde gå upp. Hon började bli lite trött på att göra allt hårt fysiskt arbete själv och det började samlas damm på klänningens sidentyg, vilket gav tyget en totalt omodern matt yta. Kanske hade det gått bra för 5 år sedan, men nu... Några svett droppar glänste i hårfästet vilket inte heller var något som passade sig, i all fall enligt hennes mor. I det här fallet höll hon nästan med. Vad var det för vits med att klä sig snyggt om man ändå skulle svettas och damma ned sig med en gång? Sånt var för en annan typ av människa.

Hon gick direkt till förarhytten och lokaliserade navpacken. Det var den som skötte skeppets kommunikation med omvärlden. Den fungerade

som transponder och som GNSS, såg till att luftskeppet kunde kommunicera med andra, identifiera sig, ta emot order från trafikkontrollen och navigera. Hon drog försiktigt packen ur panelen. Den verkade inte sitta fast speciellt hårt. Med ett enkelt handgrepp kopplade hon loss anslutningarna från baksidan. Hon insåg att hon just hade utfört ännu en strängt förbjuden olaglig handling och ryckte på axlarna. Nästan lika förbjuden som innehav av plasmavapen. Men det var en sådan dag. Snabbt draperade hon en av Sergeijs jackor över den lilla lådan. Hon var glad över att deras skepp var byggda av standardkomponenter, såg lika ut och var från samma fabrik. Det gjorde allt lättare när man behövde låna delar. Det var Kim som köpt sitt skepp först. Sedan ville naturligtvis Sergeij ha ett likadant när hon väl hade ett, bara för att visa att han också kunde spendera pengar. Vems pengar visste hon inte.

I hans garderob hittade hon en väska och ett ombyte kläder, i kylskåpet några flaskor vatten, och i ett skåp bakom toaletten fanns en necessär som hon också tog med sig. Efter det kunde hon inte bära mer utan släpade sin last till rampen och gick ner. Hon placerade tillfälligt Sergeijs saker på taket medan hon låste skeppet.

”Min skjorta blir smutsig om du lägger den på marken,” gnällde Sergeij och pekade på byltet

som hon just lagt ifrån sig, samtidigt som skeppets dörr förseglades med ett klick.

”Den ligger inte på marken utan på taket.”

”Om du odlar gräsmatta på taket så är det väl marken?” sa Sergeij frågande. ”Som på en bergstopp.”

”Om jag säger att du har rätt, börjar du gå mot mitt skepp då?” Kim gick mot sitt eget skepp och såg då hon kastade en blick över axeln att Sergeij ostadigt ställde sig upp och började röra sig i rätt riktning. Hon tog fram sina egna nycklar och låste upp sitt skepp. Fyra varningsljus blinkade till kring dörren och rampen fälldes ner. Det nederta trappsteget stannade en centimeter över taket. Ledljus tändes på varje steg och dörren öppnades med en tyst suck.

”Jag är glad över att du erkänner att jag har rätt och att du har fel.” Sergeij höll hårt i rampens räcke.

”Självklart raring.” Kim bet ihop käkarna. ”Kom ombord nu!” sa hon bakom hårt hopbitna tänder. Kim började tappa tålmodet överlastad som hon dessutom var med Sergeijs saker. ”Börja gå!”

”Jag kan bära skjortan så att den inte blir skrynklig.” Sergeij nappade åt sig skjortan som låg överst och flinade. ”Du ser, jag är hjälpsam!”

Kim lät honom gå först upp för rampen och med vingliga steg var han till slut uppe och Kim kunde följa efter. Hon andades ut med en suck när de båda äntligen var uppe och hon stängde efter dem. Hon öppnade dörren till förarkabinen och hjälpte Sergeij att sätta sig i passagerarsätet efter att hon lagt hans saker på förarsätet, bara så att han inte kunde placera sig där. Under protester satte hon på honom säkerhetsbältet och aktiverade barnlåset. Snabbt tog hon fram en miniflaska mousserande öländsk Kampagne från kylväskan och öppnade korken och stack ner ett sugrör.

”Varsågod. Håll i den här medan jag startar motorerna.”

Sergeij sörplade försiktigt på det mousserande vinet. ”Det är svårt att dricka Kampagne med sugrör,” gnällde han. ”Man får bubblor i näsan. Men jag ska försöka ändå.” Ett sörplande ljud fortsatte att höras. ”Den är slut nu. Varför är det så lite i flaskorna?” Sergeij släppte flaskan med sugröret på golvet. ”Jag är hungrig. Har vi ingen mat hemma?”

Kim himlade med ögonen innan hon öppnade kylväskan igen och tog fram en självvärmande lunch. Hon tog också fram en Kampagne till som hon skruvade av korken på och satte i det gamla sugröret i. Det vore ett mirakel om hon skulle hinna starta skeppet idag, tänkte hon.

”Om du dricker försiktigt nu så räcker den till maten. Maten är varm strax.” Kim tryckte in knappen på lådan med biff bourginon och satte den ifrån sig medan den värmdes upp. Knappen bytte sakta färg medan tillagningen fortskred för att gå mot röd när maten var klar. Under det att Sergeij fascinerat följde tillagningsprocessen med små utrop av nämen och ojsan, kopplade hon ur skeppets navpack och kopplade in den som hon hade tagit ifrån Sergeijs skepp och startade självtestsekvensen. Själv satt Sergeij och sörplade på Kampagnen och märkte ingenting.

Då han fortfarande var distraherad av drycken och maten som var på gång återvände Kim till lastutrymmet. Där spände hon fast plasmakanonen och dubbelkollade att allt var fast förankrat. Hon torkade sig i pannan med baksidan av handen. Inte ens en riktig näsduk hade hon. Det här skulle kunna vara ett tecken på att civilisationens sista dagar var nära. Hon hade verkligen börjat tappa all polish och förfining. Resväskan fick stå kvar, fast förankrad med en stålvajer, men picknickkorgen tog hon med sig tillbaka till förarkabinen.

”Dags att lyfta nu,” sa hon och satte ner picknickkorgen bredvid Sergeij. Knappen på hans snabbmat ploppade ut, röd och färdig, och röda bokstäver skrev ordet färdig på ena sidan av kartongen. Inte för att så många kunde läsa, men

snabbmatsföretaget ville visa att de hade marknadsandelar bland de utbildade.

”Varsågod. Din mat och en gaffel.” Kim räckte honom maten och bröt loss engångsgaffeln som satt fast under locket. Med inövad teknik lyckades han hålla i flaskan, kartongen och gaffeln utan att tappa något. Att gå på så många cocktailpartyn som han gjorde kunde tydligen vara till nytta.

Kim slog på motorerna och knäppte på navpacken. Den identifierade henne direkt. Kim hade hoppats på att Sergeij hade varit lika sen med att ta bort hennes behörighet från skeppet som hon hade varit med att ta bort hans från hissen. Hon kände en lättnad över att ha haft rätt och när hon bad om starttillstånd fick hon omedelbart tillstånd att lyfta. Dockningsvajrarna sköts loss från skeppet och skeppet rörde på sig. Det fanns fördelar med att vara en ljugande, irriterande spion som han. Hon fick tillstånd att gå upp till 500m höjd och fortsätta västerut som planerat på V-55. Med en suck lutade hon sig tillbaka och lät självnaven, som följde navpackens anvisningar, styra. Hon kunde somna nu om hon ville det, och ändå inte krocka med något större än en fågel. Hon böjde sig ner och tog fram sitt kristallglas, en flaska vin och ost och bröd ur picknickkorgen. Äntligen skulle hon själv få koppla av med en lättare måltid, lättnad över att det verkade ha varit rätt

Ett eget luftskepp är helt klart värt pengarna

beslut att låta det vara Sergeijs navpacksignatur som rörde sig över himlen och in i militärens analysprogram. Hon hade känt en vag oro över att hennes signatur kunde vara uppmärksammas om grannarna klagat. Hon hade ju ändå en och annan inflytelserik person i husen omkring sig och dessutom en deaktiverad droid som kanske var hitman på taket hemma.